

Sygn. akt III AUa 855/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Mazur
Sędziowie:	SSA Liliana Łuc (spr.) SSA Bożena Grubba
Protokolant:	Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2012 r. w Gdańsku

sprawy T. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę

na skutek apelacji T. Ś.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

z dnia 28 marca 2011 r., sygn. akt IV U 1827/10

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 855/11

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 28.03.2011 r. oddalił odwołanie T. Ś. od decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 26.10.2010 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd I instancji na podstawie opinii biegłych kardiologa, ortopedy, neurologa i diabetologa, które uznał za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych, stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zatem nie spełnia jednej z zasadniczych przesłanek prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W szczególności Sąd I instancji na podstawie opinii biegłych kardiologa, ortopedy, neurologa i diabetologa ustalił u wnioskodawcy choroby współistniejące:

1) nadciśnienie tętnicze ale dobrze regulowane farmakologicznie;

- 2) stenokardię tylko w wywiadzie do dalszej obserwacji;
- 3) dwupoziomową niewielką dyskopatię lędźwiową w obrazie MRI ale bez zespołu bólowego i bez objawów neurologicznych;
- 4) cukrzycę typu 2 leczoną biguanidami, metabolicznie wyrównaną;
- 5) zaburzenie gospodarki lipidowej.

Sąd ten uznał, że w ocenie biegłych schorzenia te nie czynią badanego niezdolnym do pracy, gdyż nadciśnienie tętnicze jest dobrze regulowane farmakologicznie, choroba wieńcowa nie została potwierdzona badaniami (koronarografia nie wykazywała istotnych zmian w tętnicach wieńcowych serca), cukrzyca leczona dietą i lekami doustnymi jest dobrze wyrównana metabolicznie. Również nieduża dyskopia lędźwiowa bez zespołu bólowego i objawów neurologicznych nie stanowi podstawy do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do wykonywania pracy zarobkowej.

Sąd Okręgowy ustalił też, na podstawie opinii biegłej okulistki ślepotę oka lewego po samoistnym odwarstwieniu siatkówki w 1998 r. Wskazał, że według biegłej badany jest częściowo trwale niezdolny do pracy, jednak wyłącznie na stanowiskach wymagających obuocznego, stereoskopowego widzenia. Jest mu przeciwwskazana praca na wysokości, przy obsłudze maszyn w ruchu, praca związana z dużym wysiłkiem fizycznym.

Sąd Okręgowy wywodził, iż biegła ta ostatecznie sprecyzowała, iż nie można uznać, że ubezpieczony utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy w zawodzie wyuczonym rolnika. Może ten zawód wykonywać przy unikaniu dźwigania ciężarów o wadze powyżej 20 kg. Może prowadzić ciągnik. Praca palacza co jest dla niego przeciwwskazana, zaś pracę na stanowisku obsługi stacji paliw i magazyniera może być wykonywana z ograniczeniem dźwigania.

Odnosząc się do opinii biegłej okulistki Sąd Okręgowy podzielając stanowisko biegłej co do rozpoznania ślepoty oka lewego nie podzielił wniosków zawartych w tej opinii: wskazał, że „orzeczenie częściowej niezdolności do pracy” z powodu ślepoty jednego oka nie korespondowało z uzasadnieniem opinii. Sąd I instancji argumentował, że ograniczenia zawodowe dotyczą jedynie pracy przy maszynach w ruchu, na wysokościach i związanej z dużym wysiłkiem fizycznym, a które nie spełniały ustawowej definicji częściowej niezdolności do pracy w przypadku wnioskodawcy mającego kwalifikacje rolnicze na poziomie szkoły zasadniczej zawodowej. Sąd Okręgowy stwierdził nadto, że ostatecznie biegła okulistka doprecyzowała swoją pisemną opinię w ustnym uzupełnieniu konstatując, iż ubezpieczony jest zdolny do pracy zgodnej z kwalifikacjami to jest pracy fizycznej z ograniczeniami obsługi maszyn w ruchu, na wysokości i przy dźwiganiu ciężarów powyżej 20 kg.

Sąd Okręgowy w rozważaniach wskazał, iż częściowa niezdolność do pracy zarobkowej podlega zawsze ocenie przez pryzmat możliwości wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji osoby ubiegającej się o rentę. Rozumienie pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami jest pojęciem szerokim i nie sprowadza się wyłącznie do wykonywania pracy zgodnej ze zdobytym zawodem, ale także pracy, którą w rzeczywistości osoba taka przez dłuższy czas wykonywała (na przykład na zasadzie przyuczenia się do zawodu).

Sąd I instancji dowodził, iż materiał dowodowy, a w szczególności opinie biegłych sądowych wskazują, że wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych. Może wykonywać pracę fizyczną, w tym pracę rolnika, którą zresztą wykonuje nieprzerwanie od 1977 r., co prawda obecnie w ramach własnego gospodarstwa rolnego, ale nie ma przeszkód żeby pracę tę wykonywał w ramach stosunków prawnych takich jak umowa o pracę, czy umowy cywilne. Powinien stosować się jednocześnie do ograniczeń wynikających z jednoznaczności opisanych przez biegłą okulistkę.

Wyrok zaskarżył ubezpieczony domagając się jego zmiany oraz zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przypisanych.

Skarżący zarzucił:

1) naruszenie art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., nr. 153, poz. 1227 ze zm.) poprzez nie przywrócenie prawa do renty, pomimo ponownej niezdolności do pracy odwołującego się, które nastąpiło w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty,

2) naruszenia art. 217§1, art. 227 i art. 232 Kodeksu postępowania cywilnego, polegającą na pominięciu wyjaśnienia i ustalenia istotnych dla spraw okoliczności, czyli nie przeprowadzeniu prawidłowego postępowania dowodowego i nie rozważeniu w sposób bezstronny i wszechstronny.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podnosił, iż nie jest zdolny do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami, gdyż jakakolwiek praca tym kwalifikacjom odpowiadająca wiąże się bądź to z obsługą maszyn lub pracą na wysokości i dźwiganiem ciężarów. Nadto jako właściciel gospodarstwa rolnego jest zmuszony do korzystania z pomocy osób trzecich, gdyż praca ta wymaga dźwigania ciężarów – worków z paszami, środkami ochrony roślin o wadzę 25 kg – 50 kg. Co do pracy na wysokości ubezpieczony odwołał się do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26.09.1997 r. „w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy” konkludującego na jego podstawie, że praca na wysokości to taka, która przekracza 1 m nad poziomem ziemi, zatem także praca w rolnictwie wykonywana przy układaniu siana, słomy, czy paszy. Podnosił też, że praca rolnika wymaga obsługi maszyn w ruchu, których używa się w rolnictwie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja podlegała oddaleniu, bowiem zaskarżony wyrok nie narusza przepisów prawa wskazanych w apelacji.

Na wstępie zaznaczyć trzeba, iż zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych w przedmiocie uznania wnioskodawcy za zdolnego do pracy, ubezpieczony polemizował z tą ich częścią, która odnosiła się do zakresu możliwości wykonywania pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji w związku ze schorzeniem narządu wzroku pod postacią jednoocności.

Ubezpieczony nie czynił zarzutów co do ustaleń faktycznych o braku niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z powodu schorzeń narządu ruchu, kardiologicznych i diabetologicznych jak w opinii biegłych z dnia 19.01.2011 r. (k. 14,15 akt sądowych)

Sąd Apelacyjny w pełni podziela dokonaną przez Sąd Okręgowy pozytywną ocenę tych opinii, którą prawidłowo ten Sąd przyjął za podstawę rozstrzygnięcia o braku niezdolności do pracy na tle wymienionych wyżej schorzeń. Uzasadnienie opinii z dnia 19.01.2011 r. jest przekonujące i wyczerpujące oraz znajduje potwierdzenie w wyniku przeprowadzonych przez biegłych odpowiednich specjalności badaniach bezpośrednich i dodatkowych badaniach specjalistycznych.

Jeżeli chodzi o schorzenie kardiologiczne biegli wykazali, że nadciśnienie tętnicze jest dobrze regulowane farmakologicznie, a stenokardia jest tylko w wywiadzie od badanego. Wprawdzie próbę wysiłkową przerwano z powodu zmęczenia, które sygnalizuje zawsze sam badany, ale co najistotniejsze do czasu przerwania tej próby test był ujemny w zapisie EKG. Zapis EKG spoczynkowego mieścił się w granicach normy.

Dwupoziomowa, niewielka dyskopatia kręgosłupa ujawniona w obrazie MRI nie powodowała objawów neurologicznych i nie ograniczała sprawności ruchowej – co znalazło obiektywizację w bezpośrednim badaniu neurologicznym i ortopedycznym.

Także cukrzyca dobrze wyrównana dietą i lekami doustnymi nie powodowała zmian narządowych i nie upośledzała funkcji organizmu ubezpieczonego, a w konsekwencji nie czyni ubezpieczonego chociażby częściowo niezdolnym do pracy zgodnej z poziomem jego kwalifikacji zawodowych formalnych oraz praktycznych, o których mowa niżej.

Ubezpieczony jest z zawodu rolnikiem po szkole zawodowej rolniczej, dodatkowo zdobył kwalifikacje palacza centralnego ogrzewania, sprzedawcy z umiejętnością obsługi kasy fiskalnej i komputera, magazyniera. Na podstawie świadectwa pracy z firmy (...) (k. 90 akt rentowych) Sąd Apelacyjny ustalił, że wnioskodawca przez okres ponad 8

lat pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawcy – magazyniera. W czasie tego zatrudnienia ubezpieczony nabył kwalifikacje obsługi komputera dla celów obrotu towarami, zajmował się tankowaniem paliwa, obsługą kasy fiskalnej, nabył zatem także kwalifikacje kasjera fiskalnego.

W świetle opinii biegłych z dnia 19.01.2011 r. ubezpieczony jako osoba zdolną do pracy, może wykonywać wszystkie te prace. Ubezpieczony w apelacji kwestionował w istocie tylko tę część ustaleń i rozważań Sądu I instancji, które odnosiły się do ustalenia zdolności do pracy, z powodu prawidłowo rozpoznanej u wnioskodawcy jednoocznosci oka lewego. Rozważenia wymagała zatem kwestia, czy ubezpieczony w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji formalnych - zasadnicze wykształcenie rolnicze oraz nabytych w praktyce zawodowej – kasjera fiskalnego, sprzedawcy paliw – magazyniera, palacza centralnego ogrzewania z powodu jednoocznosci – ślepoty oka lewego. Podkreślić przy tym trzeba, że według opinii biegłej (k. 26) ubezpieczony jest jednooczny z powodu ślepoty jednego oka, zaś oko prawe jest zdrowe (k. 26 v akt sądowych). Sąd Apelacyjny stwierdza, że samo zagrożenie pogorszenia widzenia i pojawienie się zmian chorobowych w oku prawym w przyszłości na tle schorzeń układowych – nadciśnienia, cukrzycy, hiperlipemii, trójglicydemii, nie stanowi przesłanki decydującej o niezdolności do pracy, obecnie, to jest na datę wydania zaskarżonej decyzji i wydania opinii z dnia 10.02.2011 r. (k. 26 a.s.). Dopiero kiedy zmiany chorobowo – układowe doprowadzą w przyszłości do pogorszenia stanu narządu wzroku w oku prawym, ocenie będzie podlegała zdolność do pracy wnioskodawcy pojmowana zgodnie z art. 12 ustawy i emeryturach i rentach z FUS.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego kwestia istnienia niezdolności do pracy w stopniu chociażby częściowym w znaczeniu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z powodu jednoocznosci oka lewego została, prawomocnym wyrokiem przesądzona w sprawie o sygn. akt VU 4353/04 Sądu Okręgowego w Toruniu.

W tej sprawie Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 18.11.2004 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, bowiem po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych, w tym biegłej okulistki ustalił, że ubezpieczony nie utracił w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem swoich kwalifikacji, zatem nie był chociażby częściowo niezdolnym do pracy (art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) pomimo rozpoznanej wówczas ślepoty oka lewego.

Podkreślić trzeba, że orzekając o braku niezdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji, pomimo jednoocznosci, Sąd Okręgowy bazował na tym samym stanie faktycznym, gdy chodzi o spektrum kwalifikacji zawodowych formalnych i nabytych praktycznie (rolnik, sprzedawca paliw) oraz gdy chodzi o stopień upośledzenia narządu wzroku – jednooczność wywołana ślepotą oka lewego.

Przy stwierdzeniu przez biegłą okulistkę (k. 9 v, akt sygn. VU 4353/04),

że ubezpieczony jest „częściowo niezdolny do pracy przy maszynach w ruchu i na wysokości”, a „pozostałe prace może wykonywać”, Sąd I instancji we wskazanej sprawie uznał, iż takie spektrum przeciwwskazań nie wyczerpuje pojęcia znacznego ograniczenia zdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji ubezpieczonego. Ten fakt stanowił podstawę oddalenia odwołania wyrokiem z dnia 18.11.2004 r. (k. 21 akt sygn. VU 4353/04). Po rozpoznaniu apelacji ubezpieczonego od wyroku z dnia 18.11.2004 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 7.02.2007 r. oddalił apelację wnioskodawcy. Sąd Apelacyjny zasięgnął dodatkowej opinii tych samych biegłych z postępowania przed Sądem I instancji celem ustalenia, czy wnioskodawca jest niezdolny i w jakim stopniu do pracy jako rolnik i palacz centralnego ogrzewania.

W omawianej sprawie biegła okulistka w opinii z dnia 9.10.2006 r. (k. 74, sygn. akt VU 4353/04) stwierdziła, że ubezpieczony z powodu jednoocznosci nie może pracować w rolnictwie ani przy maszynach w ruchu, może natomiast pracować na stanowisku jako sprzedawca paliw, na którym pracuje już wiele lat. W opinii z dnia 1.12.2006 r. gdy chodzi o jednooczność biegła okulistka wskazała, że ubezpieczony jest „trwale częściowo niezdolny do pracy z powodu jednoocznosci”, bo „nie może pracować na wysokości i przy maszynach w ruchu”. Wskazał, że ubezpieczony może pracować jako palacz co i obsługiwać komputer na stacji paliw (k. 84 akt sygn. VU 4353/04).

Sąd Apelacyjny oddalając apelację wnioskodawcy wyrokiem z dnia 7.02.2007 r. przesądził prawomocnie, że ubezpieczony z zawodu rolnik, posiadający także kwalifikacje palacza C.O., sprzedawcy z uprawnieniami do obsługi kasy fiskalnej, z przeciwwskazaniem do wykonywania niektórych tylko prac w zawodzie nie jest częściowo niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zadaniem biegłych w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy jest dokonanie rozpoznania kolejnych jednostek chorobowych oraz ich wpływu na możliwość wykonywania pracy, co w praktyce sprowadza się do określenia jakie prace może wykonywać ubezpieczony, a których nie może i dlaczego.

Pojęcie niezdolności do pracy jest zdefiniowane w art. 12 ustawy o emeryturę i rentach z FUS, zaś zasady orzekania o tej niezdolności precyzuje art. 13 tej ustawy.

Do Sądu a nie do biegłych należy subsumpcja określonego stanu faktycznego (a więc zakresu przeciwwskazań do pracy na tle konkretnego schorzenia – na przykład – jednoocności) do norm prawnych z art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W motywach wyroku z dnia 24.08.2010 r. (I UK 64/2010) Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że przy ocenie niezdolności do pracy w myśl art. 12 ustawy emerytalnej o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływu na funkcjonowanie organizmu, lecz decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziomu kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, wykonywania innej pracy biorąc pod uwagę kryteria z art. 13 ustawy emerytalnej. Sąd Najwyższy stwierdził, iż składająca się z powyższych elementów ocena stanowiąca subsumpcję stanu faktycznego do norm prawnych należy do wyłącznej kompetencji sądu.

W sprawie sygn. akt VU 4353/04 Sąd Apelacyjny dokonał takiej właśnie oceny prawnej w odniesieniu do schorzeń narządu wzroku pod postacią jednoocności przy ustaleniu, że oko prawe jest zdrowe i przy uwzględnieniu zakresu kwalifikacji zawodowych faktycznych i praktycznych i możliwości zarobkowania przez wnioskodawcę.

Sąd ten ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy – chociażby częściowo, gdyż zważywszy na kwalifikacje ubezpieczonego, jego możliwości zarobkowania jednoocność nie skutkuje znacznym ograniczeniem zdolności do pracy (art. 12 ust. 3 ustawy emerytalnej).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ta kwestia została prawomocnie przesądzona w omawianej wyżej sprawie w sposób wiążący dla Sądu rozpoznającego odwołanie od kolejnej decyzji odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W wyroku z dnia 4.02.2011 r. (sygn. III CSK 161/10, lex 785889) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż określony w art. 365 k.p.c. zakres związania sądu treścią prawomocnego orzeczenia oznacza zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego. Moc wiążąca jest przedmiotem rozpoznania wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa, a kwestia rozstrzygnięta wcześniejszym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Odnosi się ona, po pierwsze do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia, i po drugie do waloru prawnego rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia. Skutkiem pozytywnym (materialnym) jest to, że rozstrzygnięcie zawarte w orzeczeniu stwarza taki stan prawny, jaki z niego wynika, czyli sądy rozpoznające spór muszą przyjmować, że dana kwestia kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym, prawomocnym orzeczeniu. W kolejnym, zatem postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być już badana. Związanie dotyczy sentencji wyroku i motywów w tych granicach, jakie stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia. W konsekwencji nikt nie może kwestionować faktu istnienia prawomocnego wyroku i jego treści.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ponowna ocena wpływu na stan narządu wzroku na zdolność do pracy zgodnie z poziomem kwalifikacji jest konieczna jedynie w razie zmiany okoliczności. Mianowicie wówczas, gdy przy istniejącej jednoocności (nie powodującej niezdolności do pracy) nastąpiłoby pogorszenie stanu oka prawego w stopniu

skutkującym samodzielnie bądź w połączeniu z innymi schorzeniami znacznym ograniczeniem zdolności do pracy w ujęciu art. 12 ust. 3 i art. 13 ustawy emerytalnej .

W niniejszej sprawie biegła okulistka ustaliła w dalszym ciągu, tak jak w sprawie sygn. V U 4353/04 jednoocześnie z powodu ślepoty oka lewego bez pogorszenia stanu oka prawego, zatem stan narządu wzroku, jak w sprawie sygn. V U 4353/04.

Nadto, w świetle wiarygodnej opinii biegłych wszystkie pozostałe rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia – kardiologiczne, narządu ruchu, cukrzyca, metaboliczne nie wpłynęły na jego zdolność do pracy zgodnie z kwalifikacjami i nie skutkowały żadnymi ograniczeniami i przeciwwskazaniami do wykonywania takiej pracy.

W tym stanie faktycznym pozostała jedynie ocena prawna, czy z powodu ślepoty oka lewego, która nie ulegnie poprawie i jest trwała ubezpieczony przy braku innych schorzeń wpływających na jego zdolność do pracy zgodnie z kwalifikacjami jest chociażby częściowo niezdolny do pracy.

Ta jednak kwestia została prawomocnie i wiążąco przesądzona negatywnie w sprawie sygn. V U 4353/04.

Na marginesie zatem Sąd Apelacyjny stwierdza, że podziela też stanowisko Sądu I instancji co do tego, iż z powodu tylko jednoocześnie ubezpieczony nie ma znacznie ograniczonej zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Ubezpieczony jako rolnik nie musi wyłącznie pracować tylko na własnym gospodarstwie rolnym, gdyż osoba z zasadniczym wykształceniem rolnym może pracować w dużych gospodarstwach rolnych jako pracownik (na podstawie umowy o pracę bądź zlecenia), wykonując powierzone prace z zakresu hodowli roślin, czy zwierząt , które nie wymagają dźwigania powyżej 20 kg, czy przebywania na wysokości powyżej 1 metra, bądź obsługi maszyn w ruchu. Nadto ubezpieczony zdobył nowe kwalifikacje - sprzedawcy – kasjera fiskalnego, nauczył się obsługi kasy fiskalnej i przez wiele lat pracował w tym zawodzie.

W ocenie Sadu Apelacyjnego nie ma przeszkód aby przy zachowaniu sprawności oka prawego ubezpieczony nadal pracował jako sprzedawca kasjer, zwłaszcza ,że wobec wieloletniego okresu trwania jednoocześnie jego organizm zdołał się przystosować do tego schorzenia.

Ubezpieczony, który zdobył nowe kwalifikacje sprzedawcy – kasjera i nauczył się obsługi komputera, nabywając w praktyce umiejętności wprowadzania do ewidencji danych o sprzedaży towaru (ściągnięcie towaru z ewidencji k.54 a. s.), może pracę tą wykonywać w różnych placówkach handlowych , różnych branż, a nie tylko na stacji paliw.

Reasumując powyższe, Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów apelacji - tak co do naruszenia prawa materialnego jak i przepisów procedury cywilnej z mocy art. 385 kpc orzekł jak w wyroku.

Wobec braku niezdolności do pracy, chociażby częściowej ubezpieczony nie spełniał jednej z ustawowych przesłanek rentowych zatem brak było podstaw do przywrócenia prawa do renty, w oparciu o przepis art. 61 ustawy emerytalnej.

Gdy chodzi o zarzut naruszenia art. 217§1 kpc, 227 kpc i 232 kpc - Sąd Apelacyjny stwierdza na bazie powyżej poczynionych rozważań, iż Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym dla prawidłowego wyrokowania, a przeprowadzone dowody właściwie ocenił, w granicach swych procesowych uprawnień określonych treścią art. 233 § 1 kpc.